

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

SERVEI DE NETEJA PÚBLICA

VIES URINÀRIES Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc. de l'home, *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaudeixen aviat i radicalment amb els **Calxets del Doctor Solvré**, als malalts es gaudeixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que

necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de a seva malaltia. **Venda: 6'60 ptes. caixa.**

Impureses de la sang: *Sífilis* (avarosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaudeixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, florons, separació de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. **Venda: 6'60 ptes. flascó.**

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitations*, *trastorns nerviosos*, de la dona i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaudeixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. **Venda: pessetes 6'60 el flascó.**

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes, en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sôkatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de dites malalties.

FEROTYL

Específic de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fòsfors, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dufrem
Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

Què ha passat a l'Ajuntament de Barcelona?

N resum, uns senyors que, per mitjà d'una barroera maniobra política, s'han volgut treure del damunt el mort feixuc de la seva incompetència.

Feia dies que se sabia que els regidors de l'Esquerra Republicana de Catalunya (que el grup de «L'Opinió» els fa anar a tots endoina), tenien signada la re-

núncia dels càrrecs que havien de portar aquest cop teatral de la crisi.

El senyor Vilalta havia ja amenaçat amb un descarregament de llampecs que havien de venir del Sinaí: la dissolució de l'Ajuntament.

En la sessió del 26 de maig el mateix senyor Vilalta, complint acords de la Comarcal, declarava solemnement en el Consistori que l'Esquerra es considerava deslligada del partit radical.

Amb això no hi hagué lloc a la presentació de renúncies. Seguirien un altre camí. La processó va per sota.

En la sessió darrera, i també el mateix senyor Vilalta, exigeix als radicals que segueixin donant incondicionalment la seva ajuda a l'Esquerra Republicana. Un absurd com una casa. Els radicals—cal convenir-hi—, tenen les justes paraules que han de tenir per a aquesta exigència inversemblant. I ve la tan cercada crisi. «L'Opinió» triomfa!

Ja tot enllestit és quan s'escampen les notes, perquè les llegeixin els ciutadans barcelonins. L'Esquerra Republicana deixa preparat un treball immens a Foment; deixa a punt de glòria l'obra complexa de l'organització del trànsit; deixa molts projectes de cultura; deixa per fer una política de proveïments honesta i segura.

Semblants revelacions vénen en vigílies de les eleccions municipals. Ja que no es pot dir el que han fet es fa arma del que han deixat de fer. Al pòrtic de les

altres eleccions també es prometé: «Ja veureu què farem». Ara que manquen un parell de mesos per a acabar la gestió els de l'Esquerra Republicana se'n van deixant preparada una gran obra que els radicals obstaculitzen i no els deixen portar a terme. Com es pot veure, tot això és matusser i completament imbècil.

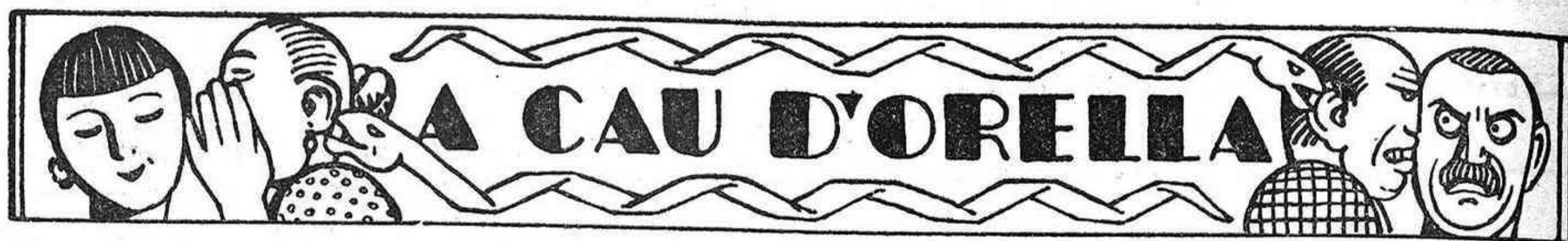
I es pot pregonar oficialment: «La ciutat ens excusarà que no seguim. No ens embriaga el Poder». Diuen que no els embriaga el Poder uns senyors que l'han volgut abassegar tot. ¿Com poden dir que no els embriaga el Poder els senyors Casanoves, Companys, Comes, Lluhi, Casanelles, etc., que tenen temps per a ésser doblement diputats, per a ésser regidors, per a politiquejar, per a fer tecs abundosos, i per passar-se les nits en els nostres music-halls? D'aquesta cobejança de Poder, d'aquesta «gana» insigne, n'han patit forçosament totes les nostres organitzacions i administracions!!

Una habilitat política (diguem-ne habilitat), mai no pot desfer la impressió certa de desgavell, de pobresa de capacitat, de migradesa que ha donat la labor municipal de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Amb dos anys i mig, si es tenen tantes coses a punt de fer (i en dir que resten per fer es reconeix que no s'han fet), hi ha temps de sobres per a denunciar casos concrets d'entorpiment. ¿Que aquestes labors municipals cal molt temps per a preparar-les? ¿Sabent això es va a portar gent nova al Municipi, que necessitaran altre temps per a capacitar-se i per a escatir si el que han preparat els altres es pot fer o no es pot fer?

Les lluites internes dels polítics d'Esquerra Republicana de Catalunya han fet un mal irremeiable a l'esquerrisme català. Aquesta crisi municipal és l'inri que la mateixa Esquerra inconscientment es posa al front.

No s'ha fet res! Per a defugir responsabilitats, i com a plataforma electorera, s'ha preparat un cop d'efecte digne dels millors temps de barroeria monàrquica. Barcelona no ha comptat per res en l'espectacle. Així com no ha comptat en les lluites d'homes que han fet perdre el temps municipal, tampoc compta en la comèdia infantil de darrera hora. Són encara els dos, els tres o els quatre grups esquerrans els que lluiten. Tots cerquen qui es podrà salvar prescindint de l'enfonsament de l'altre.

Meravellosa política municipal i catalana! I ben impròpia de les actuals circumstàncies i posicions, que demanaven ideal, competència i patriotisme.

AHIR I AVUI

«La minoria governamental, posant per damunt de tot els interessos de la ciutat...»

Això ho diu avui el senyor Aymamí Baudina.

Ahir deia:

«Les esquerres són la mateixa pertorbació. La vida municipal de Barcelona els deurà el seu desgavell.»

Repassi's tot el que el senyor Aymamí Baudina digué contra l'Esquerra.

Passint-se els ulls pels ditirambes que avui li envia.

Es que ahir el senyor Aymamí Baudina escrivia per a «La Publicitat» i avui sona el seu nom entre

els probables directors de «La Humanitat», diari del matí.

Opinions de senyors com l'Aymamí Baudina tenen un positiu valor. Són cotitzables.

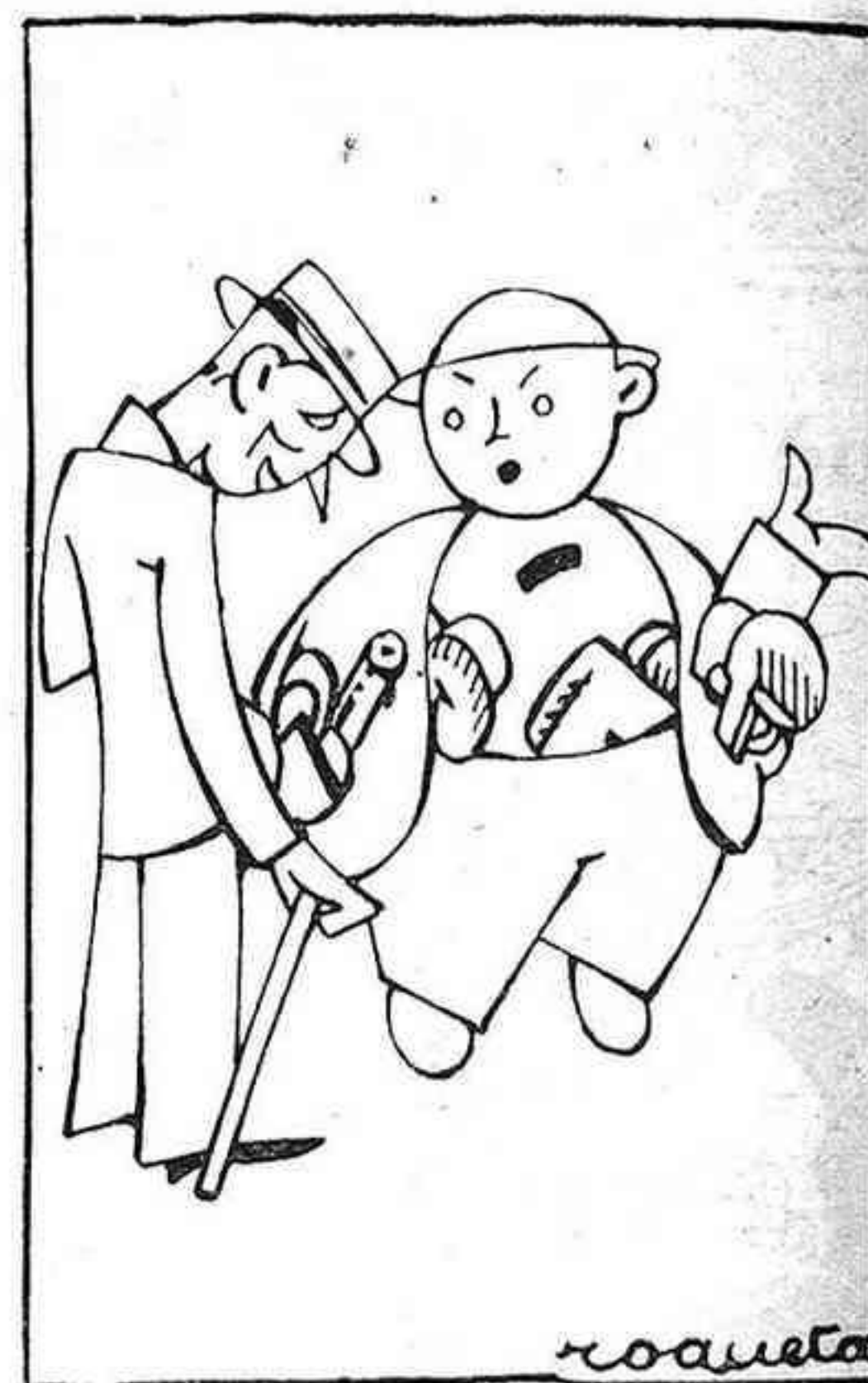
BANQUET INTIM

Els de «L'Opinió» celebraren la crisi de l'Ajuntament amb un banquet íntim: el banquet d'«un gest de dignitat».

—«Els tenim ensorrats»—deia en Pere Comes entre bocada i bocada de fum de cigar havà.

En Terradelles ja veia altra vegada a prop el poder «ésser alguna cosa».

Hi hagué molt companyonisme i moltes expectatives. En el banquet

—Que ets dels escamots?

—No, jo sóc dels escamats.

es menjà molt, però tots quedaren amb gana. Fa tant de temps que la porten! Tota la política dels de «L'Opinió» és de gana, podríem dir de fam. Engorgen més que Gargantua.

En els brindis s'aixecà el senyor Lluhí per a dir aquestes paraules que acaben de subratllar «el gest de dignitat»:

—«La Comarcal ens picà els dits. Nosaltres hem contestat aquesta ofensiva amb una crisi. Que es fotin.»

Lapidari!

BONA CARRERA

El cotxe que més ha cridat l'atenció a l'Exposició d'arrera de l'Automòbil ha estat el confeccionat per al regidor senyor Santamaria.

Es un «Hispano-Suïssa» valorat en 125.000 pessetes.

—«Deu ésser molt ric aquest senyor»—exclama un.

—«Molt»—replica un altre.

—«I de què fa?»—pregunta un tercer.

El segon replica:

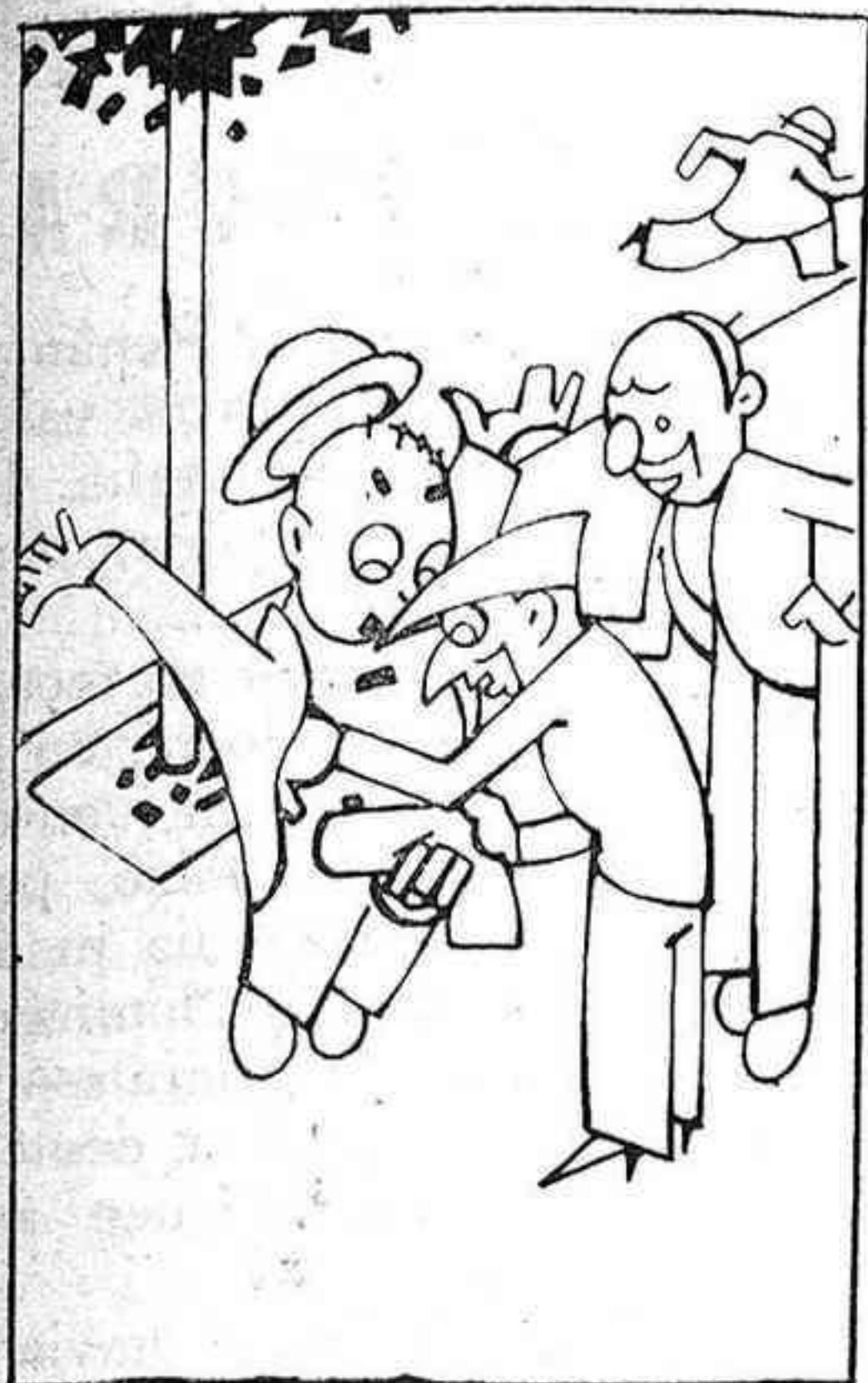
—«Ha fet de regidor tota la vida.»

—«Bona carrera!»—exclama un grup a cor.

Atracament a un individu que fa dos dies que no ha menjat res

—Tira! Tira! Així potser entrarà alguna cosa calenta el meu cos.

—No m'escorcolli gaire, que em farà pessigolles.

PREPARATIUS DE LA SESSIO MUNICIPAL DE LA CRISI

En la Plaça de la República hi gallejaven els minyons de «La Falç».

Als corredors de l'Ajuntament hi feia de fantasma el senyor Terradellas.

El senyor Lluhi donava inspiracions al senyor Vilalta.

En Casanelles feia de llampec amunt i avall.

En Pere Comes mastegava cigars en lloc de fumar-los.

Resultats? L'explosió de la crisi. Les renúncies, com nosaltres havíem dit, fa ja tres setmanes que les tenien preparades.

EL CONSELLER DE SANITAT

El conseller de Sanitat ens dóna una lliçó d'ètica política:

—«Sóc d'opinió que, políticament, no pot fer-se un ridícul. Abans de prendre una actitud s'ha de meditar molt, però, una vegada presa, cal mantenir-la. Sóc dels qui creuen que àdhuc els errors s'han de mantenir.»

Bona teoria política! Si el doctor Dencàs la té com a metge, compadim els malalts. T'eres prenent un bony per una pulmonia: Doncs endavant: estrignina.

EFFECTES D'ORATORIA

El senyor Vilalta no perora a l'Ajuntament: entra en erupció.

—«No demano els vostres vots—diu als radicals—els exigeixo!»

Senyor Vilalta, vostè fa la competència al Vesubi.

ENS HO PODRIA ACLARIR, SENYOR CASANELLES?

Es murmura que hi ha una mecanògrafa, coneguda de vostè, que cobra sou matinal a l'Ajuntament, i no hi va!

Que aquesta mateixa mecanògrafa cobra hores extraordinàries a l'Ajuntament. També sense anar-hi.

Per si això no fos prou, aquesta mateixa mecanògrafa cobra de la Generalitat, i tampoc hi va.

Efectes d'aquesta administració meravellosa que produeix crisis per dignitat política.

¿Es cert o no és cert, senyor Casanelles, regidor dels dignes?

EL DOCTOR AIGUADER, A PEU

Hem vist per les Rambles, i a peu, el doctor Aiguader.

Caminava corbat i a saltirons. Semblava patir d'ofec i d'ulls de poll. Malgrat tot, somreia.

Els que l'havíem vist tantes vegades en auto, pinturer i coquetó, poguérem observar que malgrat anar a peu no havia deixat el «vehicle de la burgesia». El que passava és que enlloc d'anar ell dintre l'auto en aquells moments, portava l'auto dintre d'ell.

DE L'ARRIBADA DEL SENYOR MACIA

El senyor Vilalta no va anar a rebre el senyor Macià. Ignorava que el President de la Generalitat arribés de Madrid.

El que no hi va mancar fou el senyor Samblancat. El senyor Samblancat, ben a l'inrevés del senyor Vilalta, ho sap tot i ho present tot; fins les coses més amagades.

CONCURS D'IDEES

L'Esquerra Republicana de Catalunya ha obert un concurs. Es premiarà amb un «enxufe» dels bons qui presenti la millor idea per a una plataforma electoral.

Com que la convocatòria d'eleccions municipals corre pressa, i sense plataforma electoral l'èxit és dubtós, calen idees. El premiat, ultra l'«enxufe», tindrà probabilitats d'arribar a regidor.

D'altres ho són amb inferioritat de bagatge.

—No cal que es preocupin tant, que tot es solucionarà.

GLOSSARI

TOT L'ANY FESTA

Des de que les Corts Constituents van voler adjectivar solemnement el nou règim amb el títol pompós i pimpant de «República de treballadors de totes classes», ens hem decidit tots a fer festa a cada punt com si volguéssim celebrar la troballa.

Entre les paralitzacions obligades per l'atur forçós, que ateny a milers de ciutadans, i les voluntàries per vagues i vaguetes més o menys revolucionàries i poca-soltes, hi ha el copiosíssim i virolat repertori de festivitats laiques, cíviques, religioses i populars de tota mena que emplen el calendari des de la diada de Cap d'Any al dia de l'home dels nassos.

Per estrany que sembli, els que més delit i entusiasme demostren en fer festa són els honorables botiguers, el qual constitueix una veritable revolució.

I a és sabuda l'heroica i aferrissada resistència que oposaren els nostres botiguers a l'acompliment del descans dominical. Pels grinyols i esgarips que bramulaven, semblava que la fi del món havia d'aclofar tot el comerç en pes en una apocalíptica liquidació i procuraven perllongar l'agonia fent el ronsa els dies feiners a l'hora de plegar. Això quan no engabiaven el diumenge els aprenents per tal de trencar-los el cor amb llurs somiqueigs desesperats.

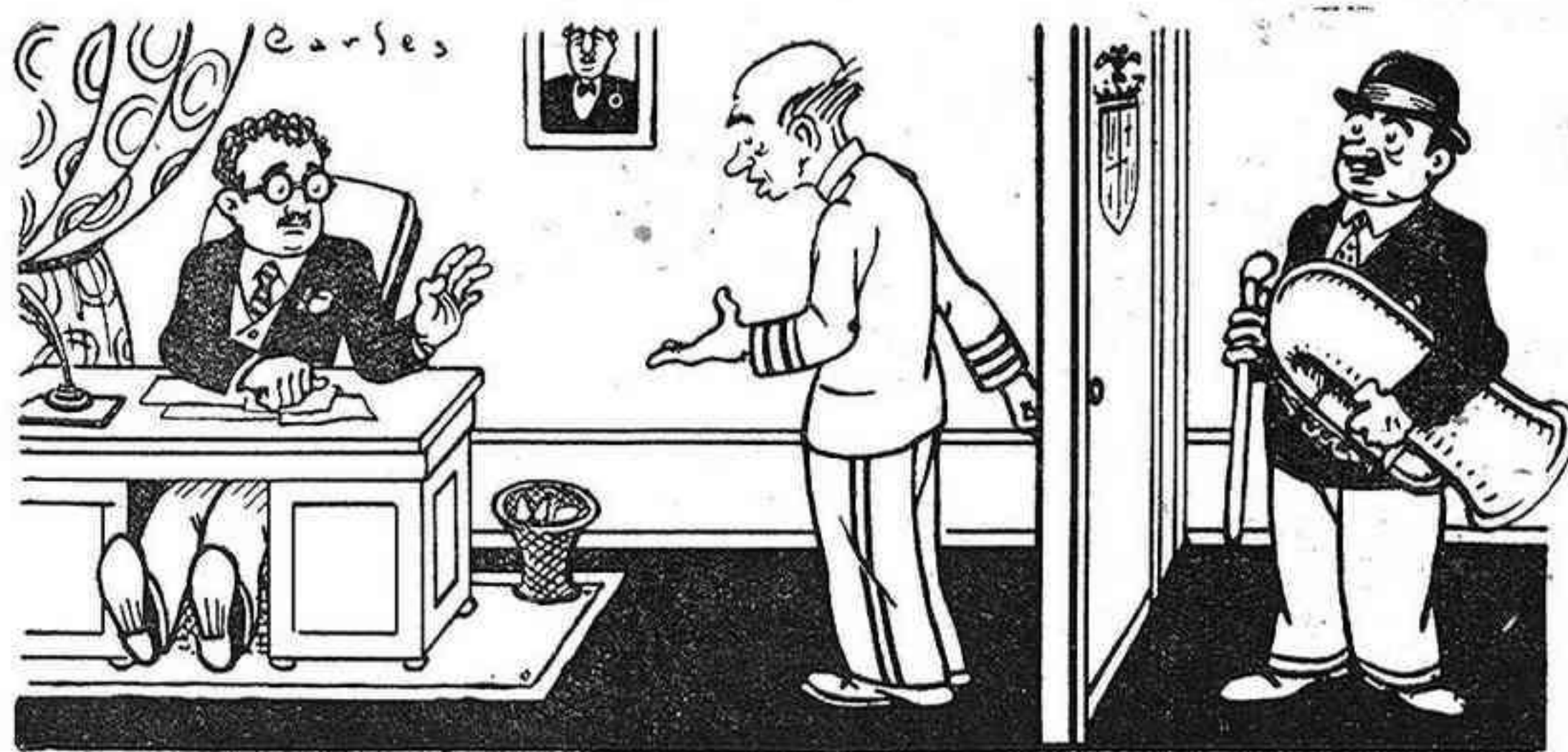
Entre les autoritats, les associacions de dependents i qualche trencadissa de vidres, es van consolidar molt les festes i horaris establerts; però sense aconseguir que es deturés del tot el rau-rau dels qui creien que el fer festa tal com Déu mana i el no explotar el proïsme, havia de repercutir d'una manera catastròfica en els balanços i en el crèdit de l'establiment.

L'adveniment de la República ha contribuït, entre altres coses, a revolucionar costums i consciències. Ha decidit a estalviar als pròdigs en règim monàrquic, ha posat un fre a la generositat dels rics — quan els passava pel cap ésser caritatius i generosos — i ha mogut a fer totes les festes possibles a tots aquells que, pel seu gust, haurien tingut abans oberta la botiga tot l'any, de dia i de nit.

Que la República suprimeix festes? Doncs a fer-les com un sol home, afegint-hi encara les que hom pugui. Els uns per convicció del que fan, els altres per seguir el corrent i els demés per no fer-se mal veure, van tots dansant amb el saltiró dels fils que belluguen els dissimulats titellaires que es mouen en certs gremis i Juntas Mixtes.

Els dependents, en això, no poden queixar-se. Tan debò que la República privés de pujar els sous, puix llavors, potser per tal de portar la contrària, els botiguers protestataris s'apressarien a augmentar-los!

PANICAL

—Hi ha el cap d'una banda que vol entrar.

—Si no és d'una banda d'atracadors, que passi.

PASSANT

DE LA USURA

Moers és un poble de Renània... No, no tingueu por: no us vaig a donar una lliçó de geografia. Encara que parli de Renània, penso en Barcelona.

El fet és que he llegit no recorde en quin diari, que a Moers, un poble de Renània, hi ha un jueu que es dedica a la usura. Això, però, no és exclusiu de Renània ni dels jueus. Hi han molts barcelonins que la gent beneïta té per honrats—perquè van a missa i no tenen deutes—i, no obstant, es dediquen a la usura.

Aquest jueu de Moers havia fet un préstec de cent marcs i n'havia demanat vint com interessos. No és molt. Em sembla massa, però—posant-me en el lloc del jueu, d'aquest jueu, cosa no massa agradable—no és molt. Ací hi han usurers que no són jueus i apreten més.

El fet és que a Moers aquests vint marcs en concepte d'interessos els semblaren una cosa abusiva. I agafaren l'usurer i el passejaren per tots els carrers amb un rètol penjat a l'esquena en el qual hom llegia: «Sóc un vampir. Sóc un usurer.»

Ja no cal dir-ho: el pobre—faig de periodista; compteu si dec ésser pobre!—i em sembla tan bé que faig una pausa en el glossari per a meditar.

I, meditant, barrejo noms i llocs. Colònia, d'on ve el telegrama de premsa... Renània... Moers... Barcelona... Jueus... Usurers...

He escrit Barcelona. I en el meu subconscient s'esborren tots els altres llocs, tots els altres noms. I no més queda aquest: Barcelona.

Barcelona!

Barcelona!!

Barcelona!!!

Barcelona!!!!

Barcelona!!!!!

Ja no hi ha Moers. Ni el jueu. Ni el rètol penjat a l'esquena. Ja no més hi ha:

Barcelona!!!!!

I l'usurer barceloní. L'usurer al qual no ens avergonyim de saludar, de parlar, d'admetre a casa nostra.

I recorde el rètol: «Sóc un vampir...»

I penso: Si a Barcelona haguéssim de penjar un rètol així a tots els usurers, a la Rambla hi haurien més vampirs que pardals. VIRAI

De la propina i del turisme

Els vestits que manquen a l'exposició d'indumentària antiga

El turista està del tot desenganyat. El turista és un home que procura arreconar unes monedes i fer viatges a països que li plauen pel seu clima, per la seva història, pels seus costums, per les seves tradicions. El turista és un home, generalment, de classe mitja, que té un esperit aventurer sotmés a la disciplina diària d'un treball burocràtic. El turista és home de pocs diners, però ben aprofitats. L'home, a part de viure modestament, guarda unes monedes per a poder gaudir dels viatges i fer-se la il·lusió que en arribar la primavera saltin d'un vaixells blancs on es mengen totes les porqueries que es poden conservar en llaunes i passegen pels carrers de les ciutats que visiten amb uns trajes de colors llampanants essent la diversió de la quitxalla que se'ls passeja i se'ls rifa. El turista és un home que viatja econòmicament i que procura allargassar el més que pugui els estalvis fets amb cura. Ell ha estudiat el viatge a l'Agència Internacional; ell ha llegit tots els fullets i tracs de propaganda que s'han fet; ell ha llegit alguna síntesi de la història d'aquell país i ell va entusiasmat a veure la bellesa d'aquelles terres. El turista sol no podria fer això. Va amb un ramat de turistes que com ell pensen i senten igual que ell. Els que poden duen la dona, les filles, la quitxalla d'altres parents. Arriben en tren o en vaixell a la ciutat que desitgen visitar, passegen, una mica esmaperduts i desfent-se les il·lusions que s'havien fet en el camí o en l'estudi de la vida d'aquell país. Cerquen la veritable finalitat del viatge. I acaben entretenint-se més sentint el disc del gramofon que fa furor a Londres o a París. El turista és un valor comercial que els països farien bé de servir, conservar i mantenir amb cura i estima. Enguany, quan els serveis turístics de França s'han adonat que havien perdut més de 80 milions d'ingressos han volgut averiguar les causes. En efecte, se'n podia culpar la crisi mundial. Menys guanys, menys turisme. Però els serveis turístics de França no es conformen amb considerar que la crisi és culpable de tot, i quan han sabut que Austria

havia pujat en 10 milions els seus ingressos i que Mallorca—tot sol—havia pujat més de 30 milions de pessetes, han considerat que era hora d'anar pensant què és el que podia passar perquè París no tingués l'ham que tenien els altres països. La propaganda turística de França és una de les coses més fortes de l'Estat veí. Res es descuida, res s'oblida. ¿Com era possible que el turista no sentís ganes de visitar la tomba de Napoleó, de beure xampany als cabarets de Montmartre, de visitar els cabarets per a homes sols de la *Butte* o de veure una *revue* del Folies...? ¿Què és el que havia passat perquè l'anglès no anés a passar el *week-end* a París? ¿Què és el que passava perquè l'americà no passés una *season* bevint els vins de França, encara prohibits als Estats Units? ¿Per què l'espanyol no anava a Biarritz o a Trouville, o a Deauville, i per què els rics del món no omplien la famosa Cote d'Azur i es deixaven els diners a les taules verdes del joc? Doncs havia passat que tots els que havien d'entendre amb el turista l'estafaven, el robaven i no l'assassinaven perquè pensaven que deixant-lo amb vida encara podia tornar un dia o altre. Si arriben a creure que el turista és com una mena de gallina d'ous d'or, l'haurien burxat per a treure'l tot el suc i tot el bruc. Però en realitat el turista se n'ha cansat. Ja no podia

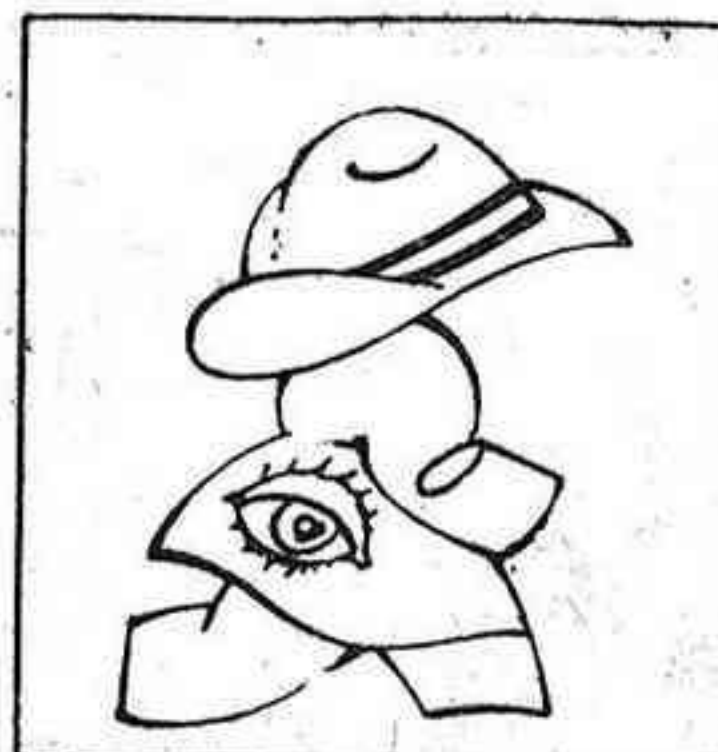
més. I una de les coses que més l'atabalava era la propina que havia de donar en els grans hotels. Això ja no era possible. En certa ocasió reunits tots els hostalers havien decidit posar el 10 per 100 en la nota i prohibir la propina. A poc el 10 per 100 no feia efecte i ara el viatger es troba que a més del 10 per 100 imposat a la nota ha de donar propina a tothom igual que abans. Els recàrrecs van empitjorant la vida del turista que en estalviar per a passar les vacances no es pot oblidar de la bona propina que han de donar en sortir de l'hotel al porter, al de l'ascensor, al conserge, als tres criats del pis, al repartidor de les cartes, al noi del telefon, als grooms, etc., etc. I, el turista, comença a creure que és massa bon jan i suprimeix el viatge i va al cinema a veure els paisatges enastats a la pantalla i deixa de viatjar. A París la propina ja no era un abús, era un robatori, una estafa. Per això França s'ha espavilat: res de propines a més del 10 per 100.

En el moment en que la República pot treure suc i bruc del turisme és que vegi d'imitar els serveis de turisme francesos que acaben d'advertir que imposaran penyores considerables als hotels on posat el 10 per 100 admetin i tolerin que els seus funcionaris i criats treguin més diners dels viatgers turistes...

FRANCESC MADRID

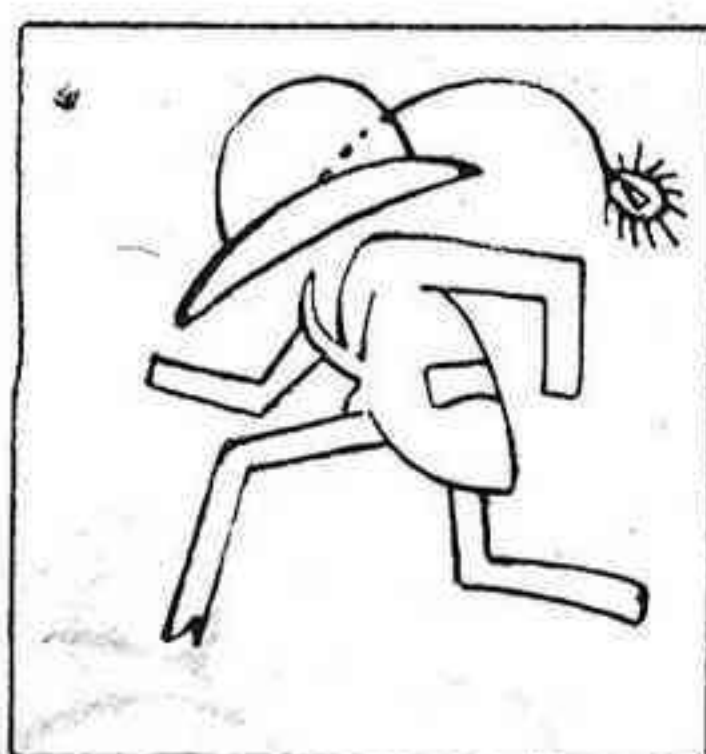
El monàrquic

El lerrouxista

El de La Lliga

D. Cloaldo

El Sr. Esteve

L'uniforme carlí

CARAMELLE D'ENGUANY

FOTOGRAVATS—BASTARD

Els contes de "L'Esquella"

ECONOMIA JUEVA

Ibraïm i Jacob, eren dos germans jueus fills d'un comerciant en antiguitats establert a Londres en el barri on acostumen a viure els homes de la seva raça i que es dediquen habitualment a les mateixes activitats.

Moisès, el pare d'Ibraïm i Jacob, educà els seus fills en la religió dels avantpassats no deixant de banda l'economia, virtut de la qual se'n vantava sovint.

Reberen, una vegada, la visita d'un oncle seu, Isaac, casat amb una germana de Moisès. Venia de Nova York on tenia una botigueta d'antiguitats que li produïa una rendeta suficient per a anar tirant i per a estalviar mensualment uns quants dòllars que anava recollint acuradament per poder, un dia, establir-se a Londres on havia nascut i on vivien bona part dels individus de la seva família.

Durant la seva estada a Londres, l'oncle Isaac s'estatjà a la casa del seu cunyat Moisès, i en el moment d'acomiar-se, com a prova del seu agraïment per la teca i altres atencions rebudes, ofrenà als seus nets una maquineta d'afaitar, llegítima imitació de la Gillette.

Ibraïm, el més petit dels dos ger-

mans, enllaminat per les referències que els havia donat el seu oncle de com és possible de fer aviat una fortuna a Nova York, des del dia que Isaac emprengué el viatge de tornada als Estats Units, no tingué cap altra preocupació que anar-hi ell també. Un dia, s'amagà al fons d'un vaixell de càrrega que feia la travessia directa de Londres a Nova York i, després d'un viatge accidentadíssim, que ara no és el cas de detallar, arribà per fi a Nova York i es col·locà ben aviat a casa d'un parent seu que tenia una botiga de robes. Es privà des dels primers moments del més necessari per tal de fer aviat una fortuneta que li permetés establir-se pel seu compte a Londres.

D'aquesta manera, passà set anys durant els quals no escrigué ni una sola lletra a casa seva: els timbres de correus també entraven en el pla d'economies que s'havia traçat.

Quan ja Ibraïm havia gairebé assolit la xifra que s'havia proposat, el seu parent hagué de fer un viatge a Londres i li encarregà que comunicés als seus familiars que tal dia a tal hora ell hi arribaria. Així ho féu el parent i per això quan Ibraïm arribà a l'estació de Charing Cross hi trobà el seu pare acompanyat d'alguns altres israelites que ja

feia estona que l'esperaven.

Les naturals abraçades i les expansions lògiques en aquests casos, i cap a casa s'ha dit. Ibraïm, però, estava cohibit davant d'un individu que duia unes barbes llarguíssimes i que s'havia convertit en la seva ombra i que li impedia amb la seva actitud de parlar amb el seu pare de coses íntimes, especialment de negocis que eren la seva dèria.

«Què hi farem?—pensà—. Una hora o altra haurà de marxar aquest home». No fou, però, així. Soparen, i al seu costat va ésser col·locat l'individu de les barbes. Després de sopar, el seu pare li indicà la cambra que li havien disposat perquè dormís. Veié llavors el cel obert i pregà al seu pare que al cap d'una estona, quan hagués acomiadat les visites, anés a la seva habitació per a parlar amb ell d'afers importants.

Quina no seria la seva sorpresa en veure que a la cambra, junt amb el seu pare, hi entrava l'individu de les barbasses. Fou tan gran que, deixant de banda tots els convencionalismes, exclamà:

—I bé, pare. Voleu dir-me qui és aquest individu?

—Es el teu germà Jacob—li respongué.

—Ah, redimoni! No l'havia conegut. Però, on vas amb aquestes barbasses?

—Com que te n'emportares la Gillette...

—Voleu més fira que aquesta?

La sessió de l'Ajuntament

A les deu i mitja de la nit, el senyor Giralt es disposa a dormir. Això vol dir que s'obre la sessió.

Comencen a entrar els regidors, per cert, els uns abraçats amb els altres. Segarra fa petons a en Vilalta. Samblancat festeja amb en Pellicena.

Surt de sota la taula presidencial on estava amagat, el senyor Duran i Guàrdia.

Hi ha un individu que volta per l'hemicicle desamparat i no sap en quin escon seure. És l'ex-doctor Jaume Aiguader i Miró.

El baròmetre de la sala marca «frescor». Portats per dos angelets, entren els senyors Grisó i Sánchez Silva. El senyor Giralt canta una ària en honor als nou vinguts.

Pellicena, Giralt i Velilla no accepten les dimissions dels tinents d'alcalde. Vilalta rep ordres del Papa-gris Lluhi i llança a les minories radical i regionalista unes quantes flors de clavaguera.

Entra un puro, seguit dels senyors Comes i el seu ventre.

Samblancat s'aixeca:

«Nosotros, los hombres demócratas, es decir, quiero decir que el decir de la gente, mejor dicho, donde, cuando, sobre, tras, sin, por, desde, entre, el punto de vista al que me atengo, en el parto, antes del parto y después del parto...», etc., etc.

Vilalta rep més ordres del senyor Lluhi, que disfruta com una mala puça. Parla de tot: d'administració, de finances...

El senyor Giralt diu que s'està jugant una comèdia.

El senyor Lluhi és l'apuntador i el senyor Comes l'autor.

La comèdia és «El maldito dinero».

El senyor Xirau té la cua de palla. S'aixeca i diu:

—Suposem que enlloc de dir-me Xirau Palau em dic Rilau Xapau, i vostès es pensen que el meu nom és Paxau Lirau. Suposem també que el senyor Lluhi no sigui el senyor Lluhi, però que vostès es pensin que és vertaderament el senyor Lluhi. Suposem que vostès no siguin vostès, però que es pensin que són vostès. Doncs, bé: si jo no sóc jo, i vostès no són vostès, i el senyor Lluhi no és el senyor Lluhi, ¿què punyeta hi venim a fer aquí tots plegats?

(Que bé que parla el senyor Xirau!)

El senyor Lluhi, impassible, segueix donant ordres als homes d'esquerra, que obeeixen com uns bens blancs. En Comes, assegut com un Budha, no diu res; en Vilalta ja parla per a ell.

Gran matx Vilalta («La voz de su amo») contra Pellicena i Giralt.

Vilalta té una diarrea verbal que no

pot aturar res. Amb gran finesa homenatja els radicals i la Lliga, que agraeixen la gentilesa.

Ulled s'aixeca i li tira quatre «piropos»; el senyor Lluhi, el gran parlamentari, l'home dels grans discursos, el polític per excel·lència, fa un breu però magnífic parlament.

Proclama miss bacallà a la senyoreta Herèdia, que talla l'orella de l'uixer i fa «una vuelta al ruedo».

Es passa a votació el tinglado de si l'Esquerra ha de continuar o no governant.

L'Esquerra perd.

Quan la votació ja s'ha acabat i tot-hom ha votat, el senyor Jové pregunta —amb perdó siga dit i millorant el present—què és el que ha votat.

Quan l'hi expliquen, l'home diu:

—Ja ho veus! Qui ho havia de dir...

La política té cops amagats...

I s'acaba la sessió, deixant les coses tal com estaven en començar.

L'Esquerra no vol governar.

La Lliga tampoc i els radicals menys que ningú.

El senyor Velilla no pot, perquè és l'únic regidor i afiliat al seu partit.

Potser que si ningú no agafés les regnes de Barcelona, la nostra ciutat aniria molt millor del que va.

Es una suggerència que donem... A la propera sessió, deurien pensar-hi tota aquesta gent, els que abandonen els seus càrrecs, els que fan obstrucció i, quan es presenta l'ocasió, no volen governar, i els elegits de Déu, que ni amb la seva ajuda se senten capaços de guiar el carro de la ciutat.

La víctima de tot això, sabeu qui és?

—Barcelona! — respondreu tots a la una.

Doncs, no senyor. És el doctor Aiguader.

Quina pena que feia...

—Surava per la Casa Gran com una ombra...

Quan els llums s'apagaren i la casa es buidà, l'ex-alcalde, que s'havia quedat amagat darrera una cortina, sortí i en mig de la fosca, sol, va assentar-se damunt del silló presidencial, i amargament va arrencar en plor.

«Todo se ha perdido...

Hasta el honor!...»

Però el senyor Duran i Guàrdia, que no està per brocs i s'havia també quedat per estar segur que a l'endemà no trobaria ningú al seu lloc, va invitar el doctor Aiguader a sortir al carrer.

I a peu... a peu, senyors! el pobre metge se'n va anar cap a casa seva pensant en el poc que duren els bons moments en aquesta terra.

Present de noces

—Ja saps que es casa l'Antoni?

—Sí, jo li regalaré el lit.

—Doncs jo les xinxes.

COSES VISCUCDES

Aquest és un home que ve al despatx, de tant en tant, a cobrar xecs que li arriben d'Amèrica.

—Bon dia, noi. —Aquest home ens diu «noi», mot que nosaltres no sabem si interpretar com a afalac o bé com a sarcasme, puix fa molts anys que passarem l'adolescència.

—Bon dia, senyor X—contestem nosaltres; i tot seguit ens posem a despatxar-lo.

Abans d'anar-se'n el senyor X ens parla d'una munió de coses i acaba fent un elogi de nosaltres per la nostra rapidesa, amabilitat i eficiència.

—Jo tinc molt bon ull per triar els dependents—diu el senyor X. —Aquell d'allà—afegeix assenyalant amb el dit un company nostre—fa cara de totxo.

La sorpresa se'ns dibuixa al rostre i el senyor X diu amb veu i to de suficiència:

—Veu? ho he endevinat! Jo tinc molta «psicologia» per a aquestes coses.

Aquest és un home ric, molt ric, que té la debilitat o el mal gust de parlar sempre de les seves riqueses: els valors que té, les cases, els automòbils, etc.

Avui, després de parlar amb ell una estona, s'ha embrancat explicant-nos els avenços que pensa introduir en la instal·lació elèctrica de la seva nova casa.

—La instal·lació de fils serà tota interior; la il·luminació serà indirecta; la calefacció serà per mitjà elèctric; el telèfon no tindrà

auricular sinó que la veu sortirà per un altaveu—ens diu aquest home ric.

Nosaltres elogiem aquesta instal·lació moderna i el felicitem.

—Tot serà modern—afegeix l'home ric—. Tot funcionarà amb dispositius amagats. Adhuc les portes s'obriran «hermèticament».

Feia pocs dies que la jornada de treball havia estat reduïda a sis hores durant els mesos d'estiu i tothom anava adalerat per tal d'atendre degudament els clients de la casa.

Un d'ells, després de passar per la caixa torna al nostre departament a fer-la petar. Nosaltres, amb un somriure, li volem fer comprendre que no tenim temps per esmerçar en parladuries.

L'home, després d'enraonar una estona, s'adona que les nostres respostes es redueixen a monosíl·labs i ens diu mig enravenxinat:

—Caram, amb això del treball «extensiu» gairebé no esteu pels clients.

Aquest és un home de posició folgada que té una vanitat: la de parlar de la seva biblioteca. Això, aquesta vanitat, nosaltres la trobem dispensable perquè l'home que parla de llibres, d'escriptors, és sovint—no sempre—una persona intelligent.

L'home aquest sovint ve a veure'ns. Sempre va carregat de llibres els quals ens ensenya amb orgull. Ens ensenya llibres de Galsworthy, Zola, Dostoievski, Upton Sinclair; ens parla d'altres llibres que té; ens porta catàlegs de llibreries; i ens promet que algun dia ens regalarà un llibre valuós.

Nosaltres l'escoltem i l'envegem. Envegem la seva sort d'ésser ric que li permet adquirir llibres en gran nombre; envegem les estones que pot passar enriquint el seu esperit i interiorment l'envegem perquè el creiem un home culte.

Avui, aquest home ens ha vingut a veure i joïós ha exclamat: «Porto la darrera novetat. L'obra

que ha obtingut el premi «Créixem»».

En oir això, hem quedat esmaperduts. Evidentment aquest home compra llibres per amagar la seva incultura; per donar-se fums; per fer creure a la gent que és un home intel·lectual; per presumir d'home de lletres perquè això, entre la gent de bona societat, vesteix molt i ell vol enganyar els altres que són tant o més rucs que ell.

Aquest és un home que feia temps no havíem vist. Avui l'hem trobat per les Rambles i ens ha aturat.

—Què tal, senyor Z?—hem preguntat nosaltres.

—Sí, miri—ha contestat ell—; anar fent.

I a continuació ens ha explicat totes les seves dolences: la migranya, el dolor, les punxades a l'esquena, i la baixa dels valors.

—Estic molt malament, molt malament—ha dit el senyor Z—. Sortosament, però—ha afegit—, he trobat un metge que entén la meua malaltia. Això sí, he de prendre una medicina molt forta i no en puc abusar. Ja m'ho va dir el metge: Miri senyor Z, si vol curar-se prengui això, però prengui-s'ho a petites «diòcesis».

H. C. SANTEUGINI

Compreu tots els dimecres

“El Carrer”

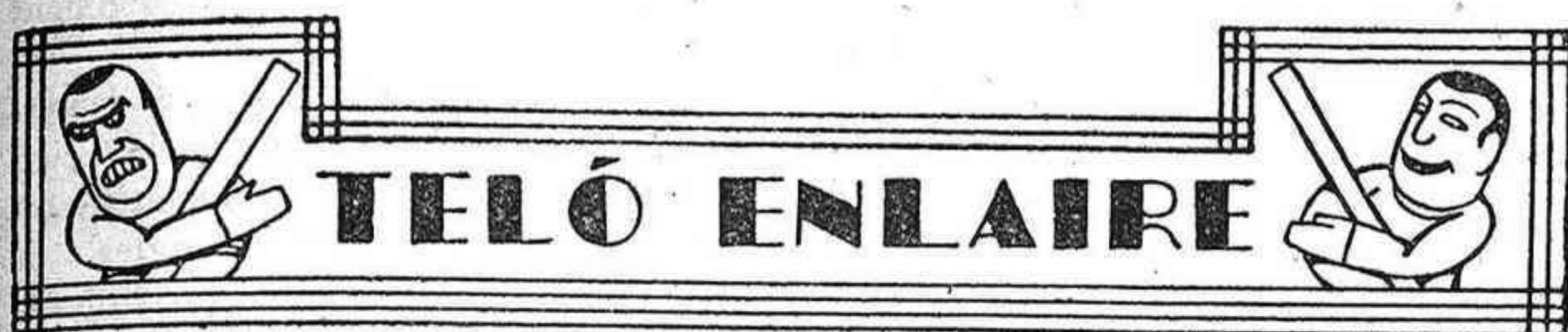

—Si garbello gaire no en quedaran gaires de bons.

Banquetejant

—¡Visca la República!

ROMEA

«Judes Iscariot», cinc quadres de Nicolau M. Rubió i Tuduri.

Dos quadres de farsa baladrera sense cap ni centener. Intent de mostrar-nos que els temps d'ahir foren com els d'ara? L'autor emprà per a fer-ho la fàcil. Rebregà el lèxic i ens presentà uns escenes convencionals.

Tres quadres de bona obra de teatre, tres quadres intelligents que són els que el públic escolta i els que salven l'obra. Serveixi de lliçó als empresaris analfabets que creuen que el públic és com ells.

Judes polític ha estat presentat en l'obra d'Arnold Bronneu, «Judes», i en l'obra jueva «La dona de Judes». No ho diem en el sentit «bernatduranesco» de trobar plagis per tot. Ho diem per a mostrar que hi ha hagut qui ja s'ha preocupat d'estudiar la figura del deïxible traïdor en aquesta interpretació ben interessant. Andreif i John Gadkin (aquest en una obra del «The Yiddis Art Theatre», de Nova York), han estudiat Judes sota l'aspecte de la gelosia.

Nicolau M. Rubió i Tuduri, que sembla vacillar fins a l'escena de Judes amb Annàs, fa un resum de Judes ben impressionant i ben sencer en el darrer quadre de l'obra, quan enfronta la figura de Judes amb les doctrines dels deïxibles del Nazarè.

Malgrat tots els defectes que poguem trobar en el «Judes Iscariot» de Nicolau M. Rubió i Tuduri, hi trobem una qualitat d'intelligència que va molt per damunt dels defectes. I declarem obertament que aquesta obra, per Work, ha estat l'intent teatral més noble que s'ha fet al ROMEA en aquesta malaurada temporada finida.

Molt bé el treball de Puis Daví i de Gimbernat.

Presentació i direcció respectuosos. Llàstima d'aquell reflector final que venia del fons de la platea i feia gargots damunt el teló de fons, quan podia venir perfectament de les bambolines.

OLYMPIA

«Taimu»

Mai no hem comprés l'afició del públic pels espectacles cruels. Sabem allò de que en tots nosaltres hi ha un bon grapat de sadisme. Però...

Work no ha entrat mai a cap ball de

1.000 hores, ni ha entrat mai a veure gent que s'enterra, dejuna o es crucifica. Es tracta d'una tafferia que Work comprèn, però que no comparteix.

«Taimu», que amb la «a» treta pot dir «Timu», és un alemany insensible al dolor, un cas dels que estudien els metges. Els encuriosits pogueren veure'l clavat de mans damunt unes fustes a la sala de l'Olympia. Havia d'estar cinc dies crucificat. El senyor governador va creure que amb quatre dies n'hi havia prou, i suspengué l'espectacle.

«Que tothom es guanya la vida com pot?»—Es cert. Però també és cert que és absolutament primitiva la pietat que raona i comprèn que un home es pot guanyar la vida d'aquesta fàcil: crucificant-se.

El martiri suprem ha passat a ésser espectacle. El pobre «Taimu» es redimí ell sense redimir ningú més.

NOVES DE TEATRE

«Humanitat?», tres actes de Francesc X. Sabartés.

Veïrem representar «Humanitat?» a l'escenari del Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria. L'obra ens semblà un bon intent de teatre.

En «Humanitat?» hi ha drama, un drama cruel i que fa pensar. És el drama de l'home que torna inútil de la guerra i ho perd tot i ho fa perdre tot. Sense la seva joventut la casa s'ensorra. L'Estat que li ha exigit el gran sacrifici no perdona pas els tributs. Els vells hauran d'esmerçar la seva vellesa impotent a tenir cura del fill inútil. Ell perd l'amor. L'única solució de la seva vida és el suïcidi.

Llàstima que l'obra no sigui més sobria i que les entrades i sortides de les xafarderes, tan cares a Guimerà, l'enfeixugueixi un bon xic.

Amb tot «Humanitat?» deixa veure que en Francesc X. Sabartés hi ha un autor com hi ha un actor. Representà bé en la seva obra el rol de protagonista.

Bé la resta dels companys.

SALVADOR MESTRES, el gran músic de «Gueridó i Francisca», ha escrit una opereta magnífica. Creiem que serà la popularització del nom d'un músic de talent reconegut, però que no ha arribat al gran públic.

La música de l'opereta de Salvador Mestres, és plaent sense ésser buida, es recorda sense enganxar-se, és fina sense vanalitat.

La música de Salvador Mestres és, en una paraula, música.

WORK

CINEMA

Després que els homes han pogut exterioritzar els seus sentiments per mitjà de l'escultura, la pintura, el teatre i la literatura on ha pogut fer l'objecte de les seves manifestacions i sens dubte és l'amor.

Això és un punt capital en l'existència humana, i el cinema més que tota altra emanació de l'esperit inspirant-se més que el teatre de literatura sembla no tenir altre objecte que aquest, l'amor.

Una comèdia és una peripècia d'un home i d'una dona, és a dir, l'amor.

Un drama, i sobretot el drama, no pot tenir més que caïres emotius sense l'amor.

Tot hi passa, l'argument és a base d'amor esdeveniment històric desenrotlla una intriga amorosa, la fantasia es limita a l'amor.

Qualsevol film que sigui de qualsevol firma sempre tracta encara d'amor.

Veritablement això és tot.

Una acció antiga com «Ben-Hur», El signe de la Creu», «La Mòmia» i tantes d'altres més o menys acceptables tenen per base l'amor. Un episodi de guerra encara l'amor. Un film com «Metropolis» per citar-ne un, sempre l'amor. En total, per a fer un film, els actors sutils són: un home jove, alegre i «bravo»; una noia jove, bonica i pura amb mirada inquieta; un tipus de «gigolo» perquè faci esclatar la rialla; dos o tres actors més per completar, que vagin vestits d'una època o d'una altra tant se val.

Constatem una cosa: pocs films ens han estat agradables de veure: «La Mare», «La línia general», «Octubre», «El cuirassat Potemkin», «El tren blau», «El camí de la vida». Cap d'aquests no tracta com el cinema burgès de l'amor, i tots són obres d'art i sobretot cinematiques.

TONI ZERGA

Un film que no tracta pas de l'amor pur, però sí de l'impur i de les seves conseqüències, actualment es passa a una sala d'espectacles. Com actualment tota pel·lícula és un negoci i no una filantropia, la direcció d'aquest establiment ha hagut d'apropiar una publicitat decenta i adequada a la pel·lícula.

ESQUELLOTS

L'Ajuntament del Cap i Casal de Catalunya sembla que ha perdut el cap, després de posar en perill el Casal.

Hom diu que «qui perd el seu, perd el seny»; però llavors serà el cas de preguntar qui és el que guanya.

La conducta suïcida i anàrquica, a l'ensem, dels que s'han pres la Casa Gran com una vinya o com un camp de joc d'aranya i estira-cabells, demostra que el poble té, de vegades, una hora tonta en el moment d'elegir els seus representants, però cal témer el moment de les fortes reaccions populars.

Virtuts... cardinals.

Quan hom no té prudència en l'obrar, temperança en les hores alegres, justícia en es decisions i fortitud a mantenir uns ideals i una conducta, cau fàcilment en la trampa que s'han posat ells mateixos, els xirois i arrauxats dilapidadors de les possibilitats de l'Esquerra Republicana al Municipi de Barcelona.

ens dolen les tombarelles i entrebanques de mantes eminències Codorniu del nostre Ajuntament, ja que, en posar-se en ridícul, arrossegueu en la riota general, afectes i sentiments que ens són cars.

Unes preguntes sense malícia:

¿A qui pot afavorir la tàctica olla, poca-solta, castigament espanyola de l'Espanya *vieux régime*, de la F. A. I.?

¿A qui li fa nosa la reorganització viril, seriosa i entenimentada de la C. N. T.?

El parer i la posició de les dretes i dels monarquitzants, ja els sabem. Ells saben també els diners que els costa.

Ens mancava tenir la certesa, però, de quelcom que sospitàvem.

L'inefable senyor Santamaria (liberanos Domine) va dir diumenge, en un dels actes radicals (?) que es celebren que els sindicalistes coneguts amb el nom de «Grup dels Trenta» no tenen altra aspiració que la de posar la C. N. T. als peus de Macià.

Muy bien hablado, «mañón»!

Val més riure, que fer riure. Per això Els catalanistes liberals saben prou bé el que ha costat fer entendre que el

nacionalisme català no era un moviment reaccionari i clerical.

Hi ha qui sembla disposat a demostrar el contrari. No ja des de la Lliga Catalana ni de la Unió Democràtica (?) Nacionalista, sinó dels rengles de la venerable Unió Catalanista, lliurada ara a les manifestacions dels ultramuntans.

Elements de la Unió Catalanista es belluguen i s'indignen perquè diuen que la mansoia llei de Confessions i Congregacions religioses és... un greuge i un atac a Catalunya!

El que han de fer és no malgastar el nom de la pàtria com a pretext i el de la Unió Catalanista com a tapabruits.

Es cert, però, que del liberalisme de la vella entitat patriòtica, el doctor Martí i Julià se'n va dur la clau.

Mantingui el seu organisme en un estat perfecte de salut i virilitat

Prengui

L'Aixarop del Professor

Ernest PAGLIANO

de Nàpols (Calata S. Marco, 4)

Depuratiu infalible contra totes les malalties de la Sang, Fetge, Estómac, Intestins i les pròpies de la dona. Cura el restrenyiment, reeducal'intestí.

Liquid - Pols - Comprimits

Agents per a Espanya: J. URIACH & C. S. A. Bruc, 49 - Barcelona

AQUESTA ESPECIALITAT ES TROBA DE VENDA A LES FARMÀCIES I CENTRES D'ESPECÍFICS

Hipoteques - Mercaderies - Automòbils

Propietaris i comerciants dintre i fora. Pessetes ràpides

CORSEGA, 240. Entl., 2.ª De 4 a 8

NEVERES

«GLACIAL»

PER A ESTABLIMENTS
I PER A US DOMESTIC

Sumament fredes, sòlides i pràctiques, són econòmiques pels seus pre.s. la seva poca despesa diària, gran utilitat i perllongada durada

Grans models

a preus moderats

Models populars de

26 a 70 pessetes

Despesa diària, des de 10 cènts. Construcció i venda directa: **Benet i Mercader, 26**, al costat de l'estació de Gràcia i del Teatre del Bosc

Presentando este anuncio en

«**RADIO ARAGÓN**»

calle Aragón, 197 (entre Muntaner y Aribau) se le entregará gratuitamente una ón numerado que corresponderá al regalo de UN APARATO DE 3 LÁMPARAS ELÉCTRICAS, cuyo resultado podrá saber en este local el día 30 del corriente,

Las mejores marcas de aparatos al contado y a PLAZOS (precios globales moderados).

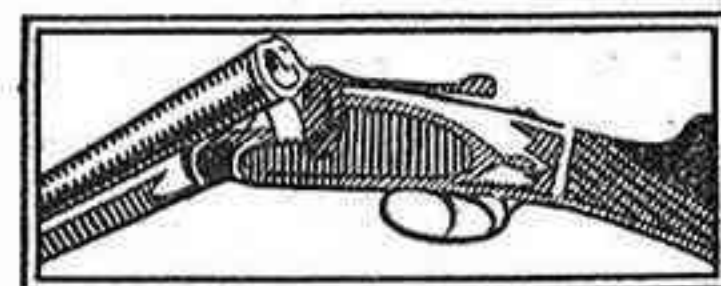
Demostraciones en domicilio gratis

Facilidades máximas y garantías técnicas

Reparaciones rápidas y económicas

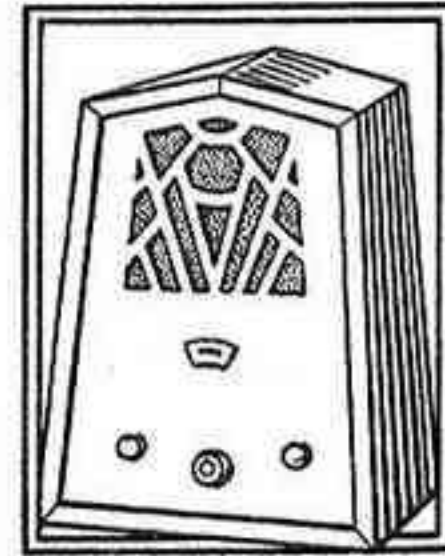
Recuerde siempre **RADIO ARAGÓN**
Aragón, 197 (entre Aribau y Muntaner)

ARMERIA·RADIOS

vender a plaza i al comptat

es
desitjen
agents

Barcelona-Gracia

F. Bard
Goya 11
Tel.
73497

G. ALOMAR

Vies urinaries. Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric
Balmes, 4. C. econòmica 5 ptes. de 12 a 3 i de 5 a 8. Fest. de 10 a 12

Caruso, Fleta, Tito Schipa, Pau Casals, Sagi Barba, etc., impresionen en discos

La VOZ

de su amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

Per anuncis a "L'Esquella de la Torratxa"

Demaneu preus sense compromís a

Domenec Diumenge

Argenteria 6, 2.ª 2.º

Barcelona

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

APOPLEXIA

(Feridura)

Paralisi - Arterioesclerosi

i totes les malalties derivades d'una defec-
tuosa circulació de la
sang, les evita i gua-
reix l'antic específic

vegetal i completament inofensiu

ANTIPOPLÈTIC BERDAGUER

A les farmàcies i Centres d'Específics

BA-TA-CLAN Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 3,30 :: Nit a les 9,30

Avui i dies següents: FORMIDABLES DEBUTS

Doratella - Bella Marujita - Guerrero - Conchita Mar-
tínez - Mary de Lis - Marina López - Maruja de Arce
Manolita Mongin. **TANI ZERJA**

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

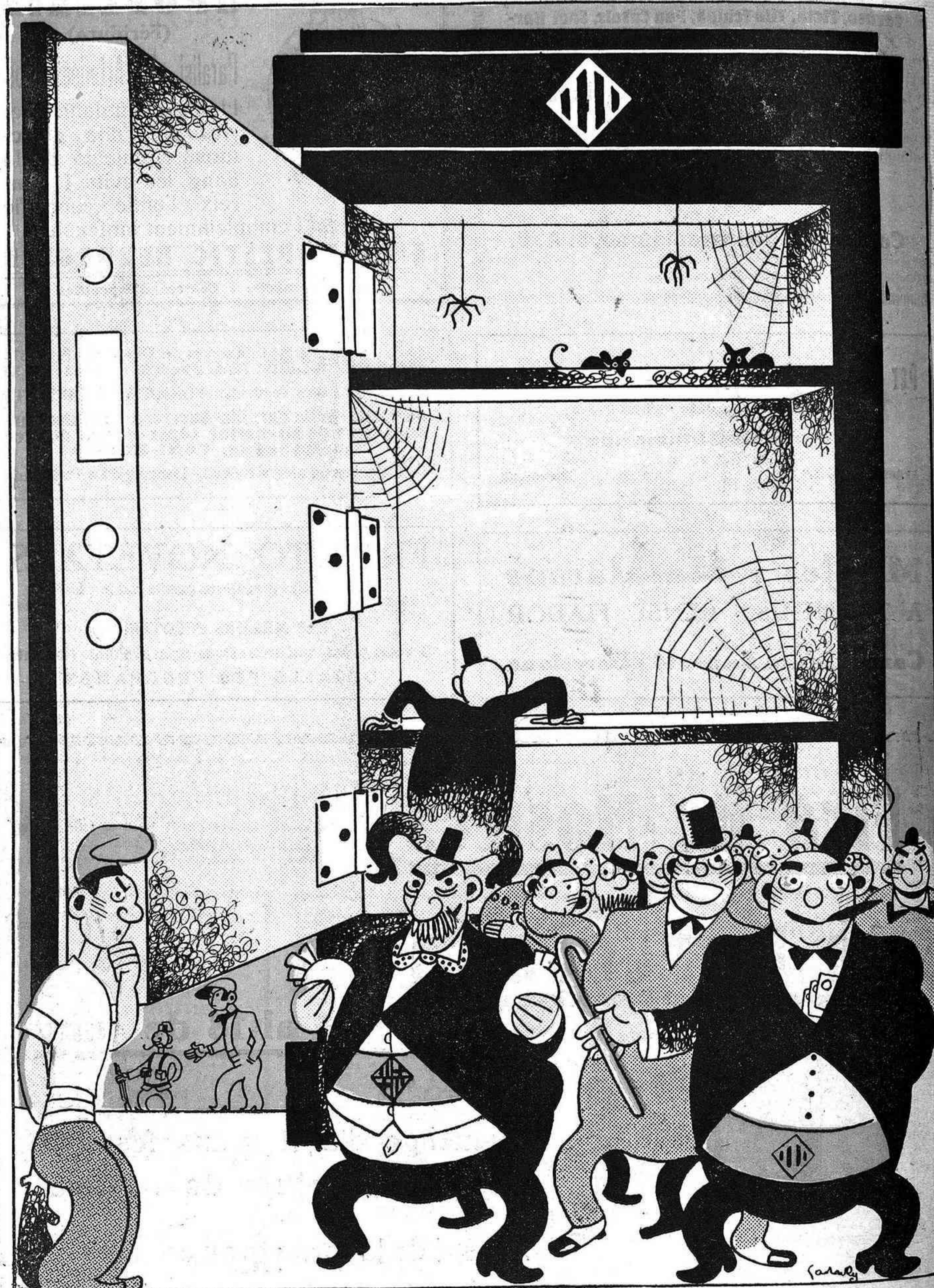
Fira de Mostres

de Barcelona

del 3 al 18 de Juny

Diumenge dia 11 grans festivals
dintre el recinte de la fira.

A les 4 de la tarda gran concurs de
pregoners, sardanes, concerts etc.

PANORAMA

Tornarà a ésser rica i plena... (però ara és buida)